

בבית המשפט העליון

בש"פ 8220/18

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

העורר: מוסטפא בדראן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטת ע' זינגר) בתמ"ת 4848-12-17 מיום 29.10.2018

בשם העורר: עו"ד דוד ברהום

בשם המשיבה: עו"ד אפרת גולדשטיין

החלטה

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטת ע' זינגר) בתמ"ת 4848-12-17 מיום 29.10.2018, בה נדחתה בקשת העורר להזמנת תסקיר משלים לבחינת חלופת מעצר.

1. ביום 4.12.2017 הגישה המשיבה כתב אישום אשר תוקן בהמשך נגד העורר ונאשמים נוספים. על פי עובדות כתב האישום, ביום 3.11.2017 הגיע קרוב משפחתו של העורר, מחמד בדראן (להלן: מחמד), יחד עם חברו לעסק שטיפת מכוניות הנמצא בסמוך לכפר א-ראם באזור ירושלים והמנוהל על ידי משפחת כראמה. בעקבות מחלוקת על אודות אופן שטיפת רכבו של מחמד, פרצה קטטה בין שניים מבני משפחת כראמה ובין מחמד וחברו. בהמשך לכך, הזעיק מחמד מספר קרובי משפחה ובהם העורר ואחיו של מחמד, אנס בדראן (להלן: אנס). הללו הצטיידו באלות ובברזלים לצד נשק חם והגיעו יחד לבית העסק, שם המתינו להם בני משפחת כראמה אשר אף הם הצטיידו במקלות ובברזלים. מיד לאחר הגעת העורר ואנס לבית העסק פתחו השניים בירי מרובי M16 אשר היו באמתחתם. אח נוסף של מחמד שהגיע אף הוא לזירה, ויסאם

בדראן, פתח גם כן בירי באקדח. בעקבות הירי נפצע אחד מבני משפחת כראמה, מועתז, פצעים אשר הביאו לבסוף למותו (להלן: המנוח). משהתקדמו בני משפחת כראמה אל עבר העורר ויתר התוקפים, הללו החלו לסגת תוך המשך ירי לעבר בני משפחת כראמה. כתוצאה מכך נפצעו שלושה מבני משפחת כראמה אף הם (להלן: אירוע הירי השני). בעקבות מעשים אלו יוחסו לעורר עבירות של הריגה, חבלה בכוונה מחמירה ונשיאת נשק ללא רשות על פי דין.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המשיבה בקשה למעצרו של העורר ויתר הנאשמים עד תום ההליכים נגדם. בהחלטתו מיום 25.12.2017 קבע בית המשפט כי מתקיימות ראיות לכאורה למעורבותו של העורר בביצוע המעשים המיוחסים לו, וביניהן סרטונים המתעדים את העורר אוחז ויורה ברובה M16 באירוע הירי השני. עוד נקבע כי מתקיימת עילת מעצר סטטוטורית ונשקפת מסוכנות מן העורר. בשים לב לאמור, הורה בית המשפט על הכנת תסקיר מטעם שירות המבחן ובו תהיה התייחסות לכל חלופת מעצר שיציע העורר. לאחר קבלת תסקיר ותסקיר משלים, בו נמנע שירות המבחן מלבוא בהמלצה על שחרורו של העורר לחלופת מעצר תוך ציון כי הוא עשוי לפעול באופן אימפולסיבי ולעיתים אלים, ביום 7.2.2018, קבע בית המשפט כי אין מקום להורות על חלופת מעצר.

3. בהתמשך המשפט מעבר לתשעה חודשים, הגישה המשיבה בקשה להארכת מעצרו של העורר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים). במהלך דיון בבקשה ביום 26.8.2018, קיבל העורר את המלצת בית המשפט והסכים לה אך לצד זאת ביקש כי יצוין בהחלטה שנשמרות טענותיו לרבות לעניין הגשת בקשות לעיון חוזר בהחלטת המעצר (בש"פ 6069/18).

4. ואכן, ביום 2.9.2018 הגיש העורר בקשה לעיון חוזר בהחלטת המעצר, בטענה כי חל כרסום בחומר הראיות בעניינו משני טעמים: עדות מומחה מז"פ אינה עולה בקנה אחד עם האישומים אשר מיוחסים לו, שכן מעדותו עולה כי אילו היה העורר יורה ישירות לעבר קהל חי, כמות הנפגעים הייתה גדולה יותר; מעורב נוסף באירוע הירי, אכרם רג'בי (להלן: אכרם), נתפס על ידי המשטרה ובכתב האישום שהוגש נגדו מופיעות עבירות של סחר בנשק מסוג M16 אשר היה מעורב באירוע ולכן קשה לייחס את הירי באותו כלי נשק לעורר. כן נתבקש בית המשפט להורות על עריכת תסקיר משלים ובו תיבחן חלופת מעצר. ביום 29.10.2018 נדחתה בקשת העורר. בית המשפט קבע כי לא קיים כרסום בראיות ואף לא שינוי ראייתי, ודאי לא כזה המספק לרף הנדרש

לעיון חוזר. בנסיבות אלו, לא ראה בית המשפט לנכון להורות על הגשת תסקיר נוסף בעניינו של העורר, וזאת גם בשים לב לשינוי במפקחים המוצעים על ידו.

על החלטה זו הוגש הערר שלפני.

5. בערר נטען, כי שגה בית המשפט המחוזי עת דחה את בקשת העורר לקבלת תסקיר משלים בעניינו. חלוף הזמן ממועד התרחשות המעשים המיוחסים לעורר כשלעצמו מהווה גורם המקשה את המסוכנות הנשקפת ממנו ולא מן הנמנע כי תש כוחם של התסקירים הקודמים. אף עצם העובדה כי בית המשפט הורה על הכנת תסקירים עובר לקבלת ההחלטה בדבר מעצר העורר עד תום ההליכים, מלמדת כי אין מדובר במקרה בו נשקפת מסוכנות מובהקת ממנו. לכך יש להוסיף כי קצב התקדמות דיוני בית המשפט אינו משביע רצון. בנוסף, העורר חזר על הטענות שהעלה במסגרת הבקשה לעיון חוזר שהגיש לפני בית המשפט המחוזי בעניין הכרסום שחל בחומר הראיות, הן בשל עדותו של מומחה מז"פ והן בשל הגשת כתב אישום נגד אכרם.

6. באת-כוח המשיבה טענה מנגד כי המקום המתאים לבחינת חלוף הזמן מאז מתן החלטת המעצר הוא בדיון בבקשה להארכת המעצר לפי סעיף 62 לחוק המעצרים, אשר עתידה להיות מוגשת בימים הקרובים. באשר לטענות העורר בדבר כרסום בראיות, הרי שנדרש להצביע על שינוי משמעותי בתשתית הראייתית ולא די בשינוי גרסאות. כן נטען כי אין ספק באשר למעורבותו של העורר באירוע, כפי שאף עולה מעדויות הנוכחים במקום ומתיעוד העורר במצלמות בשעה שהוא אוזח בנשק ויורה. באשר לעדות מומחה מז"פ, הרי שקריאת מלוא העדות מצביעה על תמונה שונה מזו שמתאר בא-כוח העורר. כך, ציין המומחה כי אין לו די נתונים פורנזיים בדבר מצב הדברים בזירה עת פתח העורר בירי, אך הוא הצביע על מספר גורמים אשר עשויים להפחית את כמות הנפגעים באירוע מסוג זה, כגון מידת צפיפות הנוכחים בזירה, מיקומם בזירה והאופן בו פעלו למשמע קולות הירי. באשר לטענת העורר בדבר הגשת כתב האישום נגד אכרם, נטען כי אין בעובדה שאכרם סחר מספר חודשים לאחר האירוע באחד מרובי ה-M16 שנעשה בהם שימוש באירוע, כדי להחליש את עוצמת הראיות בדבר ביצוע ירי מצד העורר בכלי הנשק באירוע. גם אין בעדויות כי אכרם ביצע ירי במהלך האירוע כדי לפגוע בראיות הקושרות את העורר לביצוע מעשים דומים. זאת, אף ביתר שאת נוכח העובדה כי העורר מתועד מחזיק בכלי נשק מסוג זה ואינו מכחיש זאת.

7. לאחר שעיינתי בערר ובתסקירי שירות המבחן, ולאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות.

8. עיקר טענות העורר בדיון התמקד בהחלטת בית המשפט שלא להורות על הכנת תסקיר משלים בענייניו בשל חלוף הזמן. לטענתו הגיעה העת לבחינה מחודשת של היתכנות שחרורו לחלופת מעצר עברו. ברם, לא מצאתי כי נפלה שגגה בהחלטת בית משפט קמא.

9. מתסקיר שירות המבחן מיום 14.1.2018 וכן מהתסקיר המשלים מיום 28.1.2018 עולה כי העורר מתקשה לבחון את התנהלותו ואת דפוסי התנהגותו טרם מעצרו וכי הוא "מחזיק בעמדות מסורתיות מושרשות ונוקשות... והוא עשוי לפעול באופן אימפולסיבי ולעיתים אליים". כאמור, עסקינן באירוע חמור ביותר, בו מודה העורר כי היה מעורב באירוע ירי. זאת, יש לציין בעקבות סכסוך פעוט שנבע מזוטי דברים, אשר סופו בנטילת חייו של המנוח. די בכך כדי ללמד על קלות הראש בה נהג העורר וברי כי נשקפת ממנו מסוכנות רבה.

10. כמו כן, באשר לטענות העורר בדבר התשתית הראייתית אציין, כי לא אחת נקבע בפסיקה כי הליך של בקשה לעיון חוזר אינו משמש מסלול לערעור נוסף על החלטת המעצר. על מנת שתקום עילת שחרור ממעצר לאחר שכבר נקבע כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית, יש להצביע על "שינוי דרמטי" בראיות ועל "כרסום מהותי ומשמעותי" בהן, המטה את הכף לכדי זיכוי של הנאשם (בש"פ 7371/17 רוחן נ' מדינת ישראל (8.10.2017); בש"פ 1446/17 טוחאן נ' מדינת ישראל (18.4.2017)). העורר לא הרים את הנטל המוטל עליו בהקשר זה. אין בעובדה כי אחד מרובי ה-M16 בהם נעשה שימוש במהלך אירועי הירי הגיע בהמשך לאכרס, כדי לכרסם בראיות נגד העורר. כאמור, בעת האירוע נעשה שימוש בשני רובים מסוג M16, והעורר אף מודה שלקח חלק באירוע הירי השני ובעניין זה גם קיימת תשתית ראייתית מוצקה נגדו. אף לא מצאתי יסוד לטענה כי עדות מומחה מז"פ החלישה את עוצמת הראיות נגד העורר. המומחה נתבקש לתאר בעדותו מצב תיאורטי וזאת בטרם התבררה התמונה המלאה בדבר נסיבות ואופן אירועי הירי בענייניו.

11. ובעניין חלוף הזמן מעת מעצר העורר. אכן, משפטו של העורר מתנהל קרוב לשנה, אולם מדובר במסכת אירועים מורכבת בה נדרשת חקירתם של עדים רבים. בהקשר זה יש אף להלום כי הפרשנות הניתנת לחלוף הזמן לעניין סעיף 52(א) לחוק

המעצרים הינה על ידי איזון בין הפגיעה הנגרמת לנאשם ובין האינטרס הציבורי (בש"פ 6845/07 קוסטריקין נ' מדינת ישראל (19.8.2007)). כפי שצוין לעיל, העבירות המיוחסות לעורר מן החמורות בספר החוקים.

12. לסיכומו של עניין אפוא, מעשיו החמורים של העורר, בצירוף העובדה שלא חל כרסום משמעותי מכריע בעוצמתן של הראיות ושלא מדובר בתקופת מעצר המצריכה בהכרח את בדיקת עניינו בשנית, החלטת בית המשפט המחוזי בה נמנע מלהורות על עריכת תסקיר מעצר משלים הייתה במקומה.

הערה נדחה אפוא.

ניתנה היום, כ' בכסלו התשע"ט (28.11.2018).

ש ו פ ט